

gen kan føres, og altsaa i paakommende Tilfælde benytte de nødvendige Midler dertil, og dernæst paa den anden Side siger: Dersom I benytte urigtige og overdrevne Midler, saa forbeholde vi os Ret til selv at afgjøre, om det har været nødvendigt, og isald der er udgivet Penge, som ikke ere hjemlede i Finantsloven, da at faae dem tilbage. Dette søger det ærede Medlem at komme ud over ved at sige, at man under visse indskrænkende Betingelser kan indrømme Ministeriet en vis Sum, af hvilken det kan bruge til saadanne extra-ordinaire Udgifter, og det vil da i paakommende Tilfælde være Rigsrettens Sag at afgjøre, om de Betingelser, hvorunder denne Sum er indrømmet Ministeriet, ere opfyldte. Hertil siger jeg: I det Dieblik, dette bliver indrømmet, er i Grunden det Hele indrømmet, thi har Rigsretten Lov til i dette Tilfælde at dømme, om de Betingelser, der ere opstillede i Finantsloven, ere opfyldte eller ikke, saa seer jeg ikke, hvilken Grund der skulde være til, at ikke det Samme kunde gjælde om enhver anden Post i Finantsloven. Nei, det er en Dom, som Rigsdagen maa fælde, den maa holde fast paa, at det er netop den, som afgjør deels ved sine umiddelbare Vota i Thinget og deels igjennem sine Beslutninger med Hensyn til Revisoratets Indberetninger, om de bevilgede Summer ere anvendte til de Formaal, hvoril de ere givne; slipper Rigsdagen dette ud af sin Haand, saa kunne vi spare os hele denne Lov, og holder den fast derpaa, saa kunne vi ikke give nogen Sum under saadanne Betingelser; thi den falder sammen med hele Resten. Jeg troer desuden, at der i den Art Summer indeholdes et Selvsbedrag, thi give vi smaa Summer, har det i sig selv ikke Noget at betyde. Summer paa Sneve Tusinder er en Slags ringe Lomme-penge for Ministrene og ligeoverfor extraordinaire og overordentlige Tilfælde er der ingen Minister, som tvivler paa, naar han virkelig befinder sig ligeoverfor et saadant, at han jo uden videre kan udgive 20 eller 30,000 Rd. Han er overbevist om, at selv om han skulde have taget seil i saa Henseende, saa vil Rigsdagen ikke nægte Pengene. Vi have mange Exempler paa, at vi bagester have fundet det haardt og ube-

hageligt, at det var skeet, men vi have sagt vi kunne ikke derover komme i Conflict med Regjeringen, ikke engang med den enkelte Minister, thi vi antage, at han har handlet i god Tro, og derfor maae vi bevilge Summen. Er det derimod en meget stor Sum, en Sum, som virkelig kunde række til i vanskelige og overordentlige Tilfælde, og der tillige betages Regjeringen de Tvivlsmaal, den har med Hensyn til sin Berettigelse til at udgive Pengene, ja, saa har man opgivet det Hele, og skal det saa oveni købet være Rigsretten, som skal afgjøre, om de Betingelser have været tilstede, hvorunder Udgifter kunde skee, ja, saa er den hele Bevillingsmyndighed gaaet bort. Det er meget vanskeligt at sætte Begrænsninger af denne Art, thi det vil altid blive et Skjønsmaal, og bliver det et saadant, saa skal Bedømmelsen ikke overlades til Rigsretten. Man skal holde Rigsretten paa Lovens Gebeet og Omraade, og derimod skal man beholde Skjønsmaalet ved Rigsdagen. Jeg troer, at det er de Hovedprinciper, som en Lov af denne Natur skal opfylde.

Dersom jeg forøvrigt har forstaaet det ærede Medlem her i Nærheden (Niernoth) rigtigt, saa vil han noget kunne trøste sig, dersom man forandrer Lovens Titel og maastee føier et Par Paragrapher til, men Loven kommer dog alligevel til at betyde det Samme og til at gjøre den samme Virkning. Dersom man f. Ex. istedetfor at kalde den „Forslag til Lov om Ministrenes Ansvarlighed med Hensyn til Dverffridelser af Finantserne“, kaldte den en „Lov om Forretningsførelsen med Hensyn til Finantserne og Paalæg om ikke at overfride Finantsloven“, saa vilde det ærede Medlem ikke have Noget derimod, saa var Forretningsførelsen haandhævet, og Ansvarligheden gik da frem af den simple Stilling som Forretningsfører; det vilde han, som saa gjerne støtter sig paa fremmede Lovgivninger, saa meget mere kunne gaae ind paa. Det er netop den Vej, man har søgt ind paa i de fleste andre constitutionelle Lande; man har der netop i de finantsielle Sager en heel Række af Ansvarlighedslove, men de træde ikke frem med en Pretention paa at blive Ansvarlighedslove, de træde ganske